

תלמודו בידו

דף פ עמוד ב

א [מדוע שיעור אכילה ביום הכיפורים נקבע "ככותבת",
ואילו שיעור שתיה נקבע "כמלא לוגמיו" כל
אדם כפי גופו ?

ב [אכל ביום הכיפורים ושהה באמצע אכילתו, האם
כל האכילה מצטרפת לשיעור ככותבת ?

ג [האם האוכל אוכל טמא נעשה טמא, ומדוע ?

ד [אכל ממין אחד שיעור כחצי כותבת וממין אחר שיעור
כחצי כותבת, האם מצטרפים לחייבו כרת ?

ה [אכל אכילה גסה ביום הכיפורים, האם חייב כרת ?

א [באכילה, שיעור של ככותבת מיישבת דעתו של האוכל, בין גדול ובין קטן.
ואפילו עוג מלך הבשן האוכל לולבי גפנים מתיישבת דעתו מעט.
אבל בשתיה אין דעתו מתיישבת עד ששותה כמלא לוגמיו שלו.

ב [אם לא שהה מתחילת האכילה ועד סופה יותר מ"כדי אכילת פרס", מצטרפת וחייב.
כיון שהאוכל ככותבת בשיעור זמן זה מתיישבת דעתו.

ג [אכל חצי פרס (כשתי ביצים שוחקות) של אוכל טמא בכדי אכילת פרס (כארבע
כביצים), גזרו חכמים שנפסל גופו מלאכול תרומה.
והסמיכוהו על "ולא תטמאו בהם, ונטמתם בהם", שנטמאים על ידי האכילה.

ד [כל מיני האוכלים מצטרפים לשיעור ככותבת.
1. המלח שעל גבי הבשר מצטרף עמו, אף שאכילת מלח בפני עצמה אינו אכילה.
2. ציר שעל גבי הירק מצטרף עם הירק לככותבת. כי כל משקה הבא
להכשיר את האוכל ולתת בו טעם דינו כאוכל.

ה [אכל לפני הלילה כדי שביעה, והמשיך ואכל בליל יום הכיפורים ללא הנאה, פטור.
שנאמר "אשר לא תענה" פרט למזיק, שהאוכל אכילה גסה אינו מבטל
מעצמו שום עינוי, אלא מזיק את האוכלים ואת עצמו.